

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. N.**
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici M.
P. O. Box X, X M.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. KUOK 56265/2021, ve věci poskytnutí informace,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se dne 15. 10. 2020 obrátil na Magistrát města Přerov s požadavkem na poskytnutí informace o datu zbudování příslušenství domu s pečovatelskou službou na adrese U Ž. X, P., a to konkrétně objektu výměňkové stanice na pozemku par. č. X a objektu trafostanice na pozemku par. č. X. Současně žalobce požádal o sdělení informace o existenci těchto objektů k 9. 3. 1992, případně poskytnutí kopií podkladů, z nichž plyne datum skutečného zahájení prací, aby tak byl k danému datu jasný stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. Povinný subjekt žalobci poskytl zápisy o odevzdání a převzetí budov, ze kterých vyplývá, že stavba výměňkové stanice byla vybudována třetí osobou na základě hospodářské smlouvy č. X ze dne 15. 1. 1993, kdy datum zahájení prací podle hospodářské smlouvy bylo sjednáno na prosinec 1992, datum skutečného zahájení prací bylo v lednu 2013, datum dokončení prací dle hospodářské smlouvy bylo sjednáno na prosinec 2013. Totožné údaje pak vyplývají i ze zápisu, který se týká trafostanice.
3. Tento postup nebyl podle žalovaného dostačující, proto na základě podané stížnosti přikázal povinnému subjektu, aby žalobcovu žádost znovu vyřídil. Ten ji po několika zrušených rozhodnutích odmítl rozhodnutím ze dne 3. 5. 2021 č. j. MMP/075506/2021/ORG/Da poskytnout s odvoláním na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) s tím, že disponuje toliko již poskytnutými zápisy, které však jen deklarují pravděpodobná data zahájení a ukončení prací na objektech zmíněných v žádosti. Hospodářská smlouva č. 2176 uzavřená dne 15. 1. 1993, na základě které město Přerov předmětné objekt získalo do svého vlastnictví, nebyla dle povinného subjektu nalezena ve stavebním spisu k uvedeným objektům ani ve spisovně povinného subjektu a je velmi pravděpodobné, že již byla skartována, a to mimo skartační řízení. Podobné dokumenty totiž mají skartační lhůtu 5 let. Nebyl nalezen ani skartační návrh. Povinný subjekt uvedl, že z dostupných informací nelze zjistit požadované informace, tj. stav uvedených objektů ke dni 9. 3. 1992. K tomuto dni nebyl povinný subjekt ani vlastníkem předmětných objektů.
4. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Dospěl k závěru, že povinný subjekt nedisponuje informací o stavu daných objektů k datu 9. 3. 1992 a ani nemá povinnost touto informací disponovat. Podle názoru žalovaného nebyl povinný subjekt podle § 2 odst. 4 informačního zákona povinen vyhodnotit existující informace a posoudit z nich, zda předmětné objekty existovaly ke dni 9. 3. 1992. Tato činnost by představovala vytváření nových informací.
5. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítal, že judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) k otázce vytvoření nové informace rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují pouze jednoduchou operaci, a případy, kdy k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, a je tak nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého vtělení do odpovědi na žádost (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS). Sám žalovaný podle žalobce uznal, že povinný subjekt měl k dispozici informaci o tom, že trafostanice a výměník byly zbudovány mezi lednem 1993 a prosincem 1993. S ohledem na to měly správní orgány provést pouze triviální úvahu, při které by dospěly k závěru o stavu předmětných objektů k 9. 3. 1992. Ve smyslu shora uvedeného judikátu je proto závěr o nutnosti vytvořit novou informaci nesprávný. Žalovaný navíc nijak nereagoval na žalobcem zmíněné rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 As 59/2013-56 a ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30. Přístup žalovaného nepřipustně zužuje rozsah práva na informace zaručeného v čl. 17 odst. 5 Listiny.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného na rámec toho, co již uvedl v žalobě, poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, která v bodě č. 13 preambule

uvádí, že povinné subjekty by měly žádosti o výtahy z existujících dokumentů posuzovat příznivě, představuje-li to jednoduchou operaci. Pokud měl povinný subjekt k dispozici informaci o tom, že předmětné objekty byly zbudovány mezi lednem 1993 a prosincem 1993, je odpověď na otázku ohledně existence těchto objektů ke dni 9. 3. 1992 triviální a nejedná se o vytvoření nové informace. Podle žalobce je nynější věc odlišná od věci řešené v řízení vedeném pod sp. zn. 65 A 116/2020 v tom, že povinný subjekt poskytl žalobci informaci o tom, že předmětné objekty byly vybudovány mezi lednem 1993 a prosincem 1993. Závěrem žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, který v bodě 61 uvedl, že by se žadatelům o informace mělo vycházet vstříc.

8. U ústního jednání dne 7. 2. 2022 účastníci odkázali na svá dřívější vyjádření ve věci. Žalobce ještě zdůraznil, že z dostupných informací je zjevné, že oba zmíněné objekty ke dni 9. 3. 1992 nemohly existovat. Proto měl povinný subjekt tuto jednoznačnou informaci žalobci sdělit.

B. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce v žalobě uvedl v podstatě jedinou námitku, ve které zpochybnil závěr správních orgánů o tom, že by se v daném případě jednalo o nepřípustné vytváření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, jelikož povinný subjekt sice nedisponuje informací o existenci výměníkové stanice a trafostanice ke dni 9. 3. 1992, nicméně disponuje informací o tom, že předmětné stavby byly zbudovány mezi lednem 1993 a prosincem 1993. Tento žalobní bod však fakticky brojí jen proti odmítnutí části žádosti týkající se existence uvedených objektů ke dni 9. 3. 1992. Ke zbylé části žádosti (informace o datu zbudování uvedených objektů) se žádný žalobní bod nevztahuje, proto se jí krajský soud nezabýval.
11. Podobnou věcí se zdejší soud zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 65 A 116/2020 (zamítavý rozsudek byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 11. 1. 2022, č. j. 7 As 247/2021-33). Odlišnost spočívala v tom, že v řízení vedeném pod sp. zn. 65 A 116/2020 bylo prokázáno, že správní orgány nedisponovaly ani vstupními informacemi vyplývajícími ze zápisů, které byly v nynější věci poskytnuty žalobci (ve věci vedené pod sp. zn. 65 A 116/2020 byla předmětem žádosti mj. informace o tom, zda dům s pečovatelskou službou na adrese U Ž. X, P. existoval ke dni 9. 3. 1992, nicméně povinný subjekt nedisponoval ani žádnými zápisy o převzetí této budovy a měl si je vyžádat z archivu). Podstata sporu je však stále stejná, a to že předmětné zápisy neobsahují přímo požadovanou informaci, kterou by tak bylo nutné získat vyhodnocením informací v zápisech obsažených, tj. vytvořit nové informace. Krajský soud se proto nemá důvod odchýlit od již učiněných závěrů.
12. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona platí, že „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.
13. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona platí, že „*informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména*

obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“.

14. Předně je nutné upozornit na skutečnost, že informací ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Z toho vyplývá, že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36).
15. Jak informační zákon výslovně stanoví v § 2 odst. 4, povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Toto ustanovení bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí: *„Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.“* (sněmovní tisk č. 991, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 4. volební období 2002–2006, digitální depozitář, www.psp.cz, zvýraznění doplněno krajským soudem).
16. Výluka z informační povinnosti zakotvená v § 2 odst. 4 informačního zákona se vztahuje pouze na ty informace, které dosud nebyly vytvořeny a které by byl povinný subjekt povinen vytvořit na základě podané žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70). Vytvořením informace nelze rozumět prosté mechanické vyhledání a shromáždění informací obsažených v různých dokumentech. Za vytvoření informace je však nutné považovat situaci, kdy vedle sesbírání informací bude nutné provést jejich další zpracovávání nad rámec prostého vtělení do odpovědi. Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).
17. Z výše uvedeného vyplývá, že primárním předpokladem pro aplikaci výluky upravené v § 2 odst. 4 informačního zákona je, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje.
18. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že povinný subjekt nedisponuje informací o stavu předmětných objektů ke dni 9. 3. 1992. Ze správního spisu vyplývá, že jedinými dostupnými informacemi jsou ty, že předmětné objekty převzal Magistrát města Přerov od P. P. a.s. na základě hospodářské smlouvy č. X ze dne 15. 1. 1993 a že datum zahájení prací podle hospodářské smlouvy bylo sjednáno na prosinec 1992, datum skutečného zahájení prací bylo v lednu 2013, datum dokončení prací dle

hospodářské smlouvy bylo sjednáno na prosinec 2013. Žádnými dalšími informacemi, včetně stavu objektů ke dni 9. 3. 1992, povinný subjekt nedisponuje. Samotná hospodářská smlouva byla skartována (viz sdělení vedoucího spisového služby ze dne 28. 4. 2021).

19. Nelze souhlasit s žalobcem, že při znalosti přibližných dat zahájení a ukončení prací na předmětných objektech, měl povinný subjekt za pomoci jednoduché úvahy žalobci sdělit informace o stavu objektů ke dni 9. 3. 1992. Žalobce závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67 mylně interpretuje. V tomto rozsudku vyslovil NSS právní názor, že za vytvoření nové informace nelze považovat proces, který spočívá v mechanickém vyhledání požadovaných informací, které jsou zaznamenány v jiných dokumentech (NSS doslova uvedl, že se jedná o „*případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje*“). Mechanické shromáždění údajů znamená, že pro vyřízení požadovaných informací není v zásadě zapotřebí vyvinutí výraznější intelektuální činnosti a postačuje pouze opakovaný výkon bazálních úkonů - informace vyhledat, sepsat a poskytnout. Nedochází k jejich zevrubnější analýze či hodnocení, k jejich zpracování takovým způsobem, aby vznikala informace nová a od vyhledaných informací kvalitativně odlišná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 195/2015-25). Jakékoliv další činnosti vyžadující další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost již je proto nutné považovat za vytvoření informace nové.
20. V nyní projednávané věci povinný subjekt nedisponuje informacemi o stavu předmětných objektů ke dni 9. 3. 1992. Za účelem poskytnutí této informace by musel vyhodnotit existující informace a ty teprve poskytnout žalobci. Tato myšlenková hodnotící činnost by již představovala vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Je nutné si uvědomit, že informační povinnost upravená informačním zákonem spočívá v poskytování zaznamenaných (existujících) informací. Tuto činnost nelze směřovat s hodnocením existujících informací a s tím spojené vyvozování konkrétních závěrů z takových informací. Poskytování informací totiž není dokazováním. Rovněž je vhodné poznamenat, že pokud podle žalobce požadovaná informace o stavu objektů ke dni 9. 3. 1992 jasně vyplývá ze zápisů o odevzdání a převzetí budov, pak si poskytnuté informace může vyhodnotit sám. Žalobce tak fakticky požaduje po povinném subjektu, aby mu provedl vyhodnocení dostupných informací, což se příčí smyslu informačního zákona.
21. V návaznosti na to pak vyvstává otázka, zda bylo vůbec napadeným rozhodnutím zasaženo do práv žalobce. Ten v celém průběhu řízení včetně ústního jednání před soudem deklaroval, že předmětné objekty nemohly s ohledem na dostupné informace existovat ke dni 9. 3. 1992. Pokud to žalobce ví, není soudu zřejmé, jak se jeho subjektivních práv mohlo dotknout, že byla jeho žádost v této části odmítnuta. Podle názoru soudu byla předmětná žádost vyřízena již poskytnutím zmíněných zápisů, tím byl totiž naplněn požadavek v žádosti na poskytnutí kopií podkladů, z nichž plyne datum skutečného zahájení prací, aby byl stav jasný (viz poslední věta žádosti o informace).
22. Jelikož žalobce nijak nerozporoval závěr správních orgánů o tom, že nejsou povinny požadované informace mít, krajský soud k naplnění této podmínky pouze konstatuje, že se se závěrem správních orgánů ztotožňuje. Žádný právní předpis povinnému subjektu nestanoví povinnost disponovat informacemi o stavu objektů ke dni 9. 3. 1992, pokud k tomuto datu předmětné objekty ani nevlastnil.

23. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, že žalovaný nereagoval na žalobcem zmíněné rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 As 59/2013-56 a ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30. Uvedené rozsudky jen aplikují právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67 a samy nepřinášejí nic nového. Žalovaný proto nepochybil, když se jimi výslovně nezabýval, ale věcně hodnotil dopady jen posledně zmíněného rozsudku. Na tomto místě krajský soud připomíná, že není povinností správního orgánu reagovat na každou jednotlivou námitku, pokud argumentace správního orgánu vyvrací argumentaci účastníka řízení jako celek.
24. K námitce týkající se nepřipustného zúžení práva na informace krajský soud uvádí, že danou zákonnou výlukou nelze samu o sobě považovat za rozpornou s ústavně garantovaným právem na informace. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „*povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon*“. Právo na informace tedy není „bezhrané“, zákonodárce je oprávněn jejich poskytování omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřeby a přiměřenosti. Zákonodárce při přijímání zákona č. 61/2006 Sb., kterým bylo do informačního zákona přidáno ustanovení § 2 odst. 4, těmto kritériím dostal. Sledoval z ústavního hlediska legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny. Zákonodárcem zvolené řešení lze rovněž považovat za potřebné a přiměřené (srov. již několikrát zmíněný rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS, bod 14).
25. Námitky týkající se preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES a názoru vyjádřeného v nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 uplatnil žalobce v totožné podobě také v kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 65 A 116/2020. Jelikož jsou obě věci velmi podobné a s přihlédnutím k tomu, že se NSS těmito námitkami podrobně zabýval v rozsudku ze dne 11. 1. 2022, č. j. 7 As 247/2021-33, body 12-14, krajský soud na něj v tomto směru odkazuje.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 7. února 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.